

«Volguda casa pagesa,
plaent com una escomesa,
oberta com una mà...»

grans salons, com en altres trobem. Hi ha la senzillesa de la masia catalana, austera i callada, on amb silenci i constància s'escrivien les millors pàgines del nostre país, sense títols ni esplendors, sentada en les bones terres d'aquest racó del Vallès, on cada bocí de terra conservarà les suors dels Falgàs, que tants anys mantenen el nom de la casa.

L'edifici és de cara a migdia. Baix, gens esvelt, gran teulada i façana molt ampla, tota ella arrebossada indicant l'any 1941. Un gran rellotge de sol, un plat vell junt al carener que és reforçat per una gran iàcera de ferro, i uns finestrals on es respectà la pedra tallada i artística.

L'actual barri té dues portalades, una directament al camí que porta a la carretera, cara a llevant; l'altra, possiblement la més vella, cara a migdia. Tanquen el barri unes construccions més recents que nosaltres, cara al passat, diríem que no escauen, però que convenen al viure d'avui: unes corts i una gran ala adosada i comunicada amb la part ponent de la masia. Fem abstracció i suposem que no hi són... El camí vell, o un petit trencall, arribaria al portal, separant de la gran era. Aquesta, ben construïda i encerclada, on ara, en fer-hi uns forats han trobat dos paviments sobreposats, de ceràmica, molt més vella la inferior, malgrat que les dues usen el mateix ciment, és a dir, construïdes ensems però aprofitant les peces velles per la inferior, romes pel desgast. Quan es construï la carretera, Can Falgà cedí terrenys, que la partiren i el camí vell quedaria en desús, passant dins la finca, junt al límit de ponent, a poc de la casa.